

عنوان مقاله:

فهم و اثبات بساطت حق تعالی در پرتو قیومیت الهی از دیدگاه ملاصدرا

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های فلسفه اسلامی، دوره 10، شماره 21 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

عظیمه پورافغان - دانشجوی دکتری حکمت متعالیه دانشگاه فردوسی مشهد

علیرضا کهنسال - دانشیار دانشگاه فردوسی مشهد

سیدمرتضی حسینی شاهرودی - استاد دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

اهتمام صدرالمتألهین به صفت قیوم پروردگار در مجموع الهی، مسیله ای غیرقابل انکار است. آنسان که وی جمیع معارف ربوبی و مسایل معتبر در علم توحید را منشعب از آن می داند که به همراه اسم حی به عنوان اسم اعظم حق تعالی در برخی از روایات بیان شده است. نوشتار حاضر در صدد تبیین بساطت حقیقی پروردگار بر مبنای قیومیت الهی است. ملاصدرا به کرات با ترسیم جایگاه صفت قیوم به عنوان مبدا صفات اضافی، آن را وابسته انصاف ذات به صفات فعلی متاخر از ذات می داند که در نتیجه خللی در بساطت ذات الهی وارد نمی شود. بر اساس مبنای صدرایی، فهم و اثبات مقدمات قاعده بسیط الحقیقه نیز بر پایه قیومیت امکانپذیر است، به گونه ای که اثبات بساطت ذات الهی و فهم نحوه کل الاشیاء بودن آن، در پرتو این اسم صورت می پذیرد.

کلمات کلیدی:

صفات فعلی، قیوم، بساطت، حکمت متعالیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/764118>

